

Pisken i Vejret, hver Gang han møder et Automobil eller en Motorcykle, saa vil der vistnok fremkomme saadant noget som 1,000 Forbrydelser. De almindelige Cyklister, som ikke høre med til de motorkørende, lader man gaa; men Automobilisterne skulle standse, naar Folk række Pisken i Vejret.

Dette er jo en aldeles urimelig Bestemmelse. Men hvis Landboerne, som jo ere de fleste, forlange det, saa gaar den naturligvis igennem, og saa er Automobilkørsel foreløbig aldeles færdig her i Landet.

Den næste Paragraf, jeg vil omtale, er § 33. Den vilde jeg ikke have det mindste mod, dersom den samme Bestemmelse gjaldt med Hensyn til almindelige Vogne, saaledes at, naar Kuskene paa disse paa Grund af daarlig Kørsel gjorde Skade paa Personer osv., bleve de paagældende straffede. Men hvorfor skal denne Bestemmelse just alene gælde Automobilmennesker? Det er jo dog ikke en Patriakaste i Sammenligning med andre Mennesker. Saa er der en Passus i Paragraffen, der lyder saaledes: „medmindre det oplyses, at den skadelidte selv forsætlig eller ved grov Uagtsomhed har hidført Skaden, eller det fremgaar af Omstændighederne, at denne ikke skyldes Automobilets Tilstedeværelse“. Hvis dette bliver staaende, saa hører jo al Fornuft op, synes jeg. Hvis man kommer kørende paa Landevejen med et Automobil, og der sker en Ulykke, og man ikke kan bevise, at det ikke er Automobilets Skyld, saa skal man straffes. Den Slags Bestemmelser forekommer det mig, at man ikke kan vedtage.

Der er en anden Bestemmelse, jeg vil nævne, den findes i § 22. Den er der ogsaa gjort et særligt Nummer af her til Lands. Det angaar Kørehastigheden. Men 4 Mil i Timen er for en Automobilist en meget tarvelig Kørsel; med 30 Kilometer nøjes ingen, der kører med Automobil i Udlandet; der køre de undertiden 100 eller 120 Kilometer i Timen, og den almindelige Fart er 70 Kilometer eller lignende. Jeg kan saa godt forstaa, og det er ganske klart, at det skal forbydes Automobilerne at køre for stærkt i Byerne og i Landsbyerne, hvor der er stærk Færdsel. Men hvorfor i Alverden skal det forbydes paa en Landevej, hvor de ingen Mennesker møde? Og hvem skal hindre mig i at knække Halsen, naar det morer mig at køre hurtigt og knække Halsen? Det er den Slags Bestemmelser, jeg finder ganske urimelige.

Dernæst er der ogsaa Bestemmelsen

om Strandvejen. Det hører virkelig ogsaa til de Punkter, der ere ganske forbavsende, at vor Lovgivning finder det muligt at forbyde saadan Kørsel paa Strandvejen. Tænk blot paa den Mængde Københavnerne, som have Bolig der, og som kunne have Fordel af at maatte køre der. Man maa ikke en Gang køre midt ude paa Vejen — at man ikke maa køre langs med Villaerne, kan der jo være noget i —, man maa ikke en Gang der køre fra sin Bopæl eller Forretningslokale til den nærmeste Vej; man maa slet ikke røre ved Strandvejen. Den Slags Bestemmelser kan virkelig slet ikke fastholdes, de ere aldeles urimelige, og der burde naturligvis ske Lettelser deri. Jeg antager heller ikke, at det er et Hovedpunkt, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Justitsminister, at der, hvis det var muligt, blev gjort Forandringer deri.

Men dernæst synes jeg ogsaa, at naar man nu dog giver Lov til at køre i de to lyse Maaneder med de lyse Nætter om Sommeren, var der saa ikke nogen Rimelighed i, at man ogsaa fik Lov til at køre i alle de fire Maaneder med lyse Nætter? Det er urimeligt kun at give Lov de to og ikke de fire Maaneder.

I § 21 staar, at naar der ikke fra en Motorvogns Ejers (Brugers) Bopæl eller Forretningslokale er direkte Adgang til nogen Gade eller Vej, ad hvilken Automobilkørsel er hjemlet efter det foregaaende, skal det dog være tilladt at passere med Vognen fra og til Bopælen eller Forretningslokalet ad nærmeste Vejstrækning til og fra Gade eller Vej af saadan Beskaffenhed. — Det burde ogsaa være tilladt et Menneske, der kommer ude fra, at køre hen til en Ven, om det saa ogsaa skulde arrivere, at han en enkelt Gang kørte en Fjerdingvej paa en Bivej. Den Ulykke var dog ikke saa stor, vi ville dog alligevel inden ret mange Aar ligesom i andre Lande komme til at køre ogsaa paa Bivejene. Jeg vil derfor i høj Grad anbefale, at man allerede nu fik en lidt udvidet Lov til at køre paa Bivejene. I ethvert Tilfælde vil jeg anbefale, at Folk, som køre med Automobil, faa Lov til at køre ogsaa om Natten i alle de Maaneder, som have lyse Nætter.

Rasmussen-Krøjerup: Jeg skal først forudskikke den Bemærkning, at da jeg ikke kender Forholdene nøje her i Hovedstaden og dens nærmeste Omegn, ville mine Udtalelser nærmest dreje sig om Forholdene med Hensyn til Automobiler paa